

Sintagme literare

Publicație a comunei Dudeștii Noi

②

Sub egida Asociației Culturale „Vatra Dudeșteană”

Nr. 2 (19), Martie, 2016

Director fondator: GEO GALETARU

SUMAR

POESIS: Adela Efrim,
Adrian Munteanu, Alexandra Gheghi,
Angela Furtună, Aurelia Petrea, Camelia Iuliana
Radu, Carmen-Maria Mecu, Dorina Stoica,
Dumitru Ichim, Elena Katamira, Emilian Marcu,
Eva Sorina, Gabriela Ana Bălan, Ion Cristofor,
Ionuț Caragea, Liviu Ioan Stoiciu, Liviu Uleia,
Maria Pal, Monica Rohan, Remus Valeriu Giorgioni
PROZĂ: Alexandra Gheghi, Catia Maxim,
Corina Victoria Sein, Dorina Stoica,
Dumitru Augustin Doman, Iulia Elize
ATELIER CRITIC: Adrian Dinu Rachieru,
Cezarina Adamescu, Cornelia Violeta Popescu,
Daniel Marian, Dorina Stoica, Ionel Bota
ESEU: Ion Scorobete, Vasile Pistolea
UNIVERSALIA: Maria Borio și Saverio Bafaro
(Prezentare și traducere: Costel Drejoi)
LA CURȚILE DORULUI: Ion Căliman

IONUȚ CARAGEA

În așteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărâm

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amonteale inimii
de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi caut amintirile
epave pe fundul mărilor
interioare

Mă predau cerului

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui răătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

Pasăre fără cer

priviți-l cu toții cum stă cu brațele strânse
ca o pasăre fără cer
ecloziune captivă în oul de lemn
al cui este zborul
pe care trebuia să-l învețe?

să căutăm răspunsul
prin coridoarele întortocheate
ale sângelui
avem fiecare un indiciu
un fir deșirat din cămașa îngerului

faceți o plecăciune umbrei
când veți ști ce e zborul

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește
ca un bumerang

în moalele capului
exact atunci când sperii să prinzi
pasărea-n zbor

alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu

în înaltul cerului sunt

doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Îmblânzirea morții

să vină cineva să îmblânzească moartea
animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
să poarte botniță
să fie hrănită la ore fixe
cu fire de păr și cu unghii
cu tot ceea ce este lipsit
de gustul delicios al decadentei
să se așeze și ea la comanda culcat
fără să mârâie, cu trupul țepăn
și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
să-i taie aripile din carne
să o învețe ce înseamnă pasul
și cât de greu se învață
să ciugulească din palmă firimituri
și să se urce cu ciocul și ghearele
până la înălțimea
unei ridicături de umeri...